

festalbs fui tänaajaks ja homseks. Seal peab üks wägewam meile appi astuma, meid nõdruse kammitsast lahti peastma ja uueks loomaaks moondama. Wast fui maailm ja püttud ühes risti fulge saawad naelu- tud, meie punased riided lumetwalgeks pestud, wana man pea maha röhutud, wöime meie loota” — —

Käre koerahaufumine õues tafflistas siin äkitsest Rihfli jutlust. Juhan läks waatama, mis koera kära usse taga sünitanud, aga uist lahti tehes astus tu- leja temal juba wasta. Rebbasenahast mütsi laiad, mahlastud körwad warjasiwad mehe nägu, et palju enam wälja ei paistnud fui ninaots ja natuke lumis- tatud palgedest. Esimesel filmapilgul ei tunnud teda kedagi; aga fui ta tutawa healega peterahwast tere- tanud, kargasid kõik istmedelt ja hüüdsid: “Jüri! armas Jüri! fust sa nii ootmata ja teadmata seie tulid ?”

Jüri oli juba ammugi igatsenud wanemaid ja endist elukohta waatama tulla, kus kõik tema noore- ma põlwe mälestused kasviwad ja inimesel südame fulge juurduwad, kust neid muud ei jöua lahutada fui ükskord surm. Kodunt tulles oli ta lootnud veel wana aasta õhtul wanematele saada, mis oleks wöi- nud sündida, kui halw tee teda voleks finnitanud, nõnda et ta eile õhtu waewaga ***; kiriku körtsi jõudnud ja sinna ööseks jänud. Seal fainud tema täna enne lõunat kirikus ja wötnud siis wast teefäiki uueste ette. Lui sand neljapenikoormane tee viitwi- tanud temal käiki, et warem seie ei saanud. Talve riitetest pealetetud külalise fuju, ehet kül tuulest ja kül- mast turjunud palged alles punetasid, tunnistas awa-

lifult, et nooret mehel heat pidu õia majas ei wöinud olla. Tema lahjakas läinud leha, sissevaunud silmad, murefordsud otja peal ja kanawarbad fulmude körwas kuulutasiwad elu raskest ja näitasid selgest, et õnne fätsi teda ei olnud kiigutanud. Els ja ema töötasivad fäiskambri wöörale rooga walmistama, kus juures nemad fahetsetes tema moondatud kujust rääkisiwad. Hiljemine oli mõlemilt poolt nii palju füsimisi ja was- tamisi, et piik talve õhtu lekköoni ãrafulus, ennekui lühili- keste õhupalwega näätipääwa lõpetati ja puhkama mindi.

Rende õhtujutudest peame siin ühe tükkisele and- ma, kust seest igaüks selget mätki leiab, kus sobalt kingapaelad kõige fibedamast Jüri jalga olid pigi- tanud. Kui Juhani kosimine räägitavaks töüsik ja Jüri isa suust kuulnud, mis wasta meelt temal poea kosimine olnud, kes ühe — ehet kül muidu ausa, aga ilmliku mehe tütre endale abikaasaks walitenud, mis- pärast tema mittuford raskest patti enne andels palu- nud, fui poeale kosimise luba oli annud. Jüri kost- nud lühidelt: “Mis fest wiga, fui tütarlaps muidu laitmata ja hea südamega loom on. Undku Jumal sulle, armas wend, paremat elu ja õnne fui müsse osaks saanud. Sina tohid õnne loota, sa oled enese silma ja südame juhil armukest leidnud ja ei mitte teiste juhatamiste ja seowimiste järel fosja läinud, kus naise wötmine enamist iska lotis ostetud põrdsfa laubaga ühte lähääb. Rikus ja wara ei wöi abielus kellegile õnne tuua, nii wähe fui wäljaspoolne wa- gaduse vari inimese furja südant ja halwa tegusi wöib parandada.”